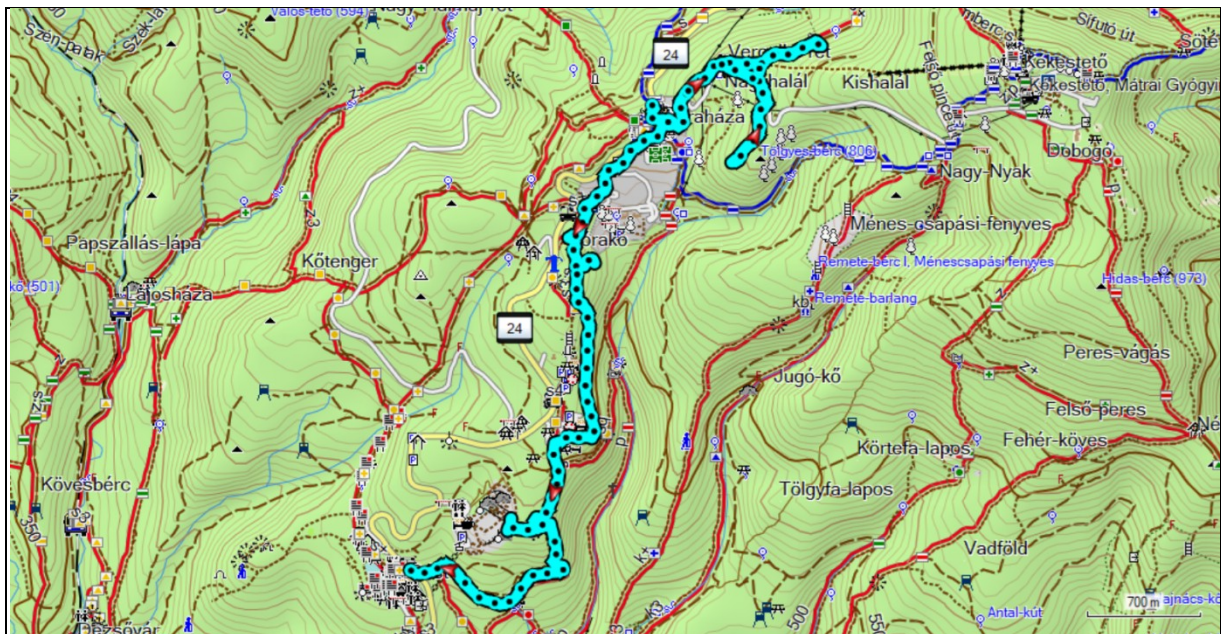
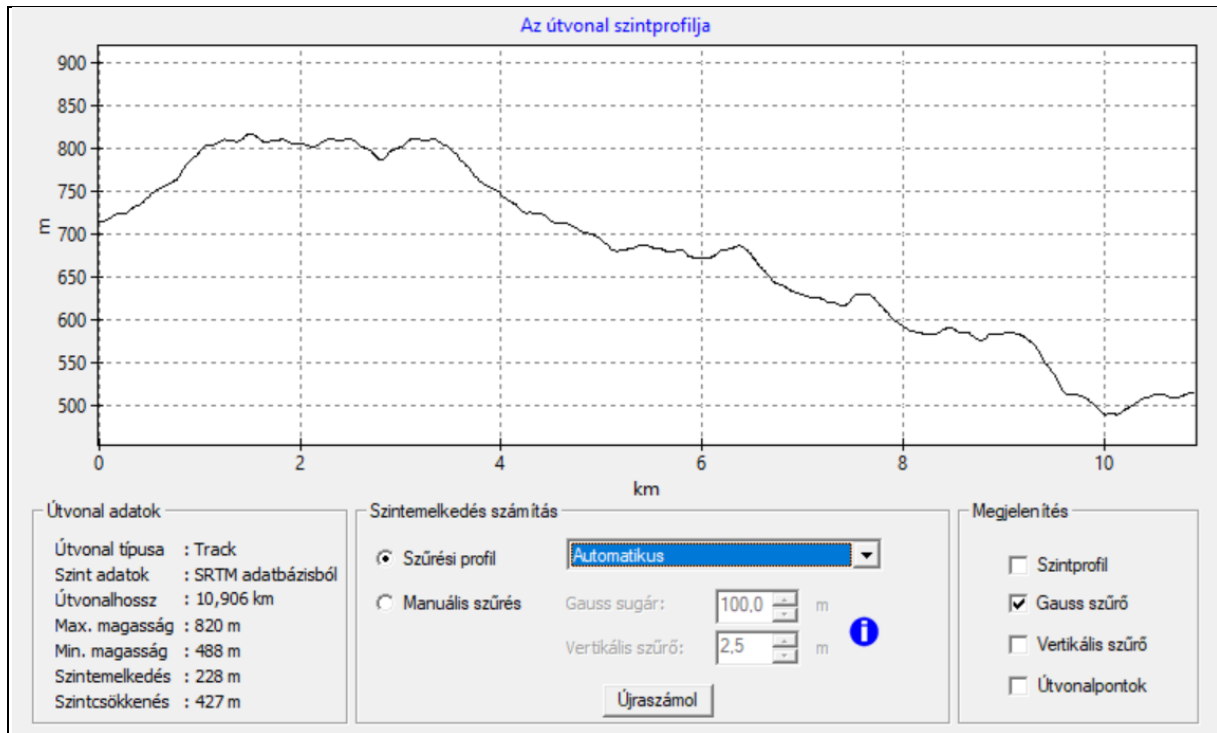

2026. szeptember 02.

Útvonal: Mátraháza buszmegálló – Síugrósánc – Tölgyes bérc – Veronika rét – Naphimnusz park – Kecske bérc – Hanák Kolos kilátó – Oxygen Adrenalin park – Rákóczi forrás – Sástó buszmegálló

Táv: 11 km → 17 pont; szint: 200 m → 4 pont; **MTSZ pont: 21**

Sivatagi időjárás volt az elmúlt időszakban, ezért inkább nem erőltettük a túrázást. Végre megnyílt a rettentő hőség. Azonnal mentünk is túrázni. Hová menjünk? Nem tudjuk. Ládázni is kellene, de már a lakhelyünkhöz közel nincs kereshető láda.

Menjünk a Kékesbe. Igaz, hogy messze van, de legalább kellemes a közlekedés ebbe az irányba, persze csak akkor, ha nincs dugó az autópályán.

Hosszas, de azért kellemes utazás után leszálltunk a Mátraházai buszmegállóban.

Kicsit meredek emelkedőn, a régi OKT nyomvonalán haladtunk a sípályán a Kékestető irányába, majd a sípályáról lefordultunk a régen megszüntetett, romos síugró sánchoz.

Elég rossz állapotban van a sánc. Veszélyes lehet felmászni rá. A felmászt akadályozták azzal, hogy a lépcsők kezdetét flex-el levágták, így a bátrabbak sem tudnak felmászni a síugró sánc tetejére. A ládát nehezen sikerült megtalálni. Jó volt a rejtés is, de a keresést a lehullott avarszőnyeg nehezítette. Olyan érzésem volt, mintha késő ősz lett volna.

Következett célpontunk a Tölgyfa bérc volt. Itt is el van rejtve egy láda. Nem túl hosszú gyaloglás után megérkeztünk a bérc bejáratához. Valami úri népség lekerítette, ezért csak egy elég veszélyes létrán lehetett bejutni a lezárt területe. Susnya, dzsindzsa mindenhol. Látszik, hogy az úri népnek csak a kivágott fák ára volt a fontos. Bokatorós terepen végre megtaláltam a ládát. Természetesen a lezárt terület legszélén volt. Tele lett a ruházatom, cipőm mindenféle szúros nyavalyával. A kilátást rondította a kerítés. Miután kierültem erről a szörnyűséges helyről, megpróbáltam a szúros nyavalyákat a nadrágomról leszedni. Az ujjaimba is szépen beleálltak a tüskék.

Következett a Naphimnusz park. Ez egy szép csendes, gondozott hely, ahol már többször jártunk.

Megkerestük az OKT pecsételő helyet. Tintapárna nem volt nálunk, túrajelentés sem, de ezért próbáltunk valami értékelhető pecsétet kihozni a tők száraz pecsételőből az itinerünkre. „Egy a párna, egy a részvény, egy lehelet egy a részvény”. Ez jutott eszembe, amikor lehelgetve próbálkoztam.

A főút közelében lévő kellemes ösvényen haladtunk a Mátrai Gyógyintézet bejáratáig. Innen egy kicsit kalandosabb lett az út.

Rövidesen megérkeztünk a Kecske bérchez. Kicsit rossz állapotú hidacskán kellett átmennünk, utána pedig sziklákon felkapaszkodni a bérc tetejére.

Itt szerencsére volt egy kidőlt fa, amely nagyon kellemes pihenőhelyet biztosított számunkra. Enni, inni, pihenni tudtunk. A kilátás szép volt, bár a növényzet kezdi eltakarni. A láda könnyű találat volt.

A Kecske bérc után egy nem túl hosszú, de elég meredek lejtőt kellett leküzdenünk. Fáról-fára kapaszkodva küzdöttük le a lejtőt. Haladásunkat nehezítette a morzsalékos, apró kövekből álló talaj.

Végre lejutottunk a lejtőn, utána már könnyebbé vált a terep.

Elhaladtunk egy kőfolyás mellett, majd megérkeztünk a Hanák Kolosról elnevezett kilátóhoz. Először a kilátó mellett lévő padokra lepakoltunk. Elég billegős padok voltak, már ekkor sejtettük, hogy nem túlságosan karbantartott helyre érkeztünk. A kilátó elég rozoga állapotban van, a kilátást a növényzet takarja, ezért csak úgy volt kilátás, hogy felmásztam a kilátóban lévő rozoga padra, ahonnan úgy,

ahogy azért rá lehetett látni Gyöngyös városára és annak környékére. A láda is könnyen megtalálásra került, bár elég susnyás területre van elrejtve.

Következett az Oxigén Adrenalin park. A kilátótól pár száz méterre van. A kalandpark hátsó bejáratán jutottunk be. A láda már messziről látszott.

A kalandpark egy pénzlenyúló rablás. Nem túlságosan nyugözött le. Ennél többre számítottunk. A kalandpark honlapjára ránézve, egy rablásnak tűnik. Nem is volt túl nagy a tömeg. Egy katlanban vannak felépítve az elemek. Minden játékért legalább egy fityiget, egy ezrest fizetni kell. Szerintem fejenként simám ott lehet hagyni 15-20 ezer forintot, és akkor még nem is estünk túlzásba. A túra tervezésekor még az is megfordult a fejemben, hogy az unokákat elhoznám ide. Szó sem lehet róla.

Nem sok időt töltöttünk itt. Gondoltuk talán a libegővel lemegyünk a buszmegállóba. Mivel nem láttuk a libegő bejáratát a ládától, ezért úgy döntöttünk, hogy inkább az eredeti terv szerint legyalogolunk a hegyről, érintve a Rákóczi forrást.

Kicsit tartottunk ettől az úttól, mert a térkép meredek lejtőt jelzett. Szerencsére semmi megrázó nem történt. Megérkeztünk a forráshoz.

Egy szépen karbantartott helyen bővizű forrás. Láda is van. Könnyű találat.

Vajon elérjük az eredetileg kinézett buszt? Felférünk rá, ha elérjük? Egy hatalmas létszámú túrázó csapat jött fel a hegyre, amikor mi utaztunk. Arra számítottunk, hogy azzal a busszal utaznak vissza Gyöngyösre, amellyel mi is menni szeretnénk.

Sástó megállóban gyanús volt, hogy késik a busz. Természetesen azért késett, mert a túrázó csapat rengeteg utasa sokáig szállt fel az előző megállónál. Alig jutott nekünk hely a buszon. Talán 2-3 szabad hely volt.

Gyöngyösön kiürült a busz, Budapestre már csak néhány utas ment rajtunk ívül.

Jajj! De jó volt most ez az órási buszozás. Kellemesen pihengettük a túra fáradságait a hosszú úton. A Kacsóh Pongrácz úti megállónál szálltunk le a buszról és „Mini Dubai” vonatállomásig mentünk.

Rövidesen jött a vonat és jól elfáradva, szép emlékekkel teli megérkeztünk otthonunkba.

Soha ennél rosszabb túránk ne legyen. Az időjárás is tökéletes volt. Ennél szebb túrázó időt el sem lehet képzelni.